

[Holger Larsen (Odense A.)]

maalet maa vise os, hvilken Vej vi skal gaa for at hjælpe dem, der skal hjælpes, efter at en Ulykke er overgaaet dem. Men man er enig om, at Hjælpen skal til, og derfor er vi tilfreds med den Stilling, Ministeren har taget over for Spørgsmaalet i Udvalget, og med den Erklæring, vi har faaet. Vi ser heri et Tilsagn om, at ogsaa Spørgsmaalet om de 13 Uger tages op til Løsning, naar det endelige Revisionsforslag kommer til at foreligge.

Jeg skal paa mit Partis Vegne oplyse, at vi med Hensyn til det kommunistiske Ændringsforslag vil undlade at stemme, men stemme for Lovforslaget, naar det kommer til Afstemning i den Skikkelse, hvori det er forelagt her i Tinget.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg takker Udvalgets Flertal for Indstillingen og takker især for det ærede Medlem Hr. Holger Larsens Slutbemærkning, hvori han anbefalede at vedstaa den Aftale, som blev truffet i det andet høje Ting om de Forbedringer, Lovforslaget nu indeholder. Det Tilsagn, som jeg gav i det høje Ting, vil jeg gentage her: naar den endelige Revision kommer — jeg haaber inden saa forskrækkelig længe —, vil den faa Virkning fra 1. April 1947.

Der var jo Glæde over de Forbedringer, som Lovforslaget indeholder, men det var dog en behersket Glæde hos det ærede kommunistiske Medlem, og Partiet har derfor stillet et Ændringsforslag, som jeg maa tilraade at stemme imod. Som Stillingen er, kan man ikke saadan uden videre gaa hen og ændre paa disse Forhold. Jeg har jo selv arbejdet med denne Sag, der var nemlig intet Forarbejde gjort af nogen som helst Art, da jeg traadte til i Socialministeriet den 7. November 1945, og det er derfor naturligt at forlænge den midlertidige Lov, som er blevet forbedret betydeligt, i indværende Aar. Jeg anbefaler at stemme for Lovforslaget.

Ragnhild Andersen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen (Odense A.), at jeg naturligvis er meget ked af, at det ærede Medlems Parti, skønt man faktisk er enig med vort Parti i Principperne, ikke kan stemme for vort Ændringsforslag. Naar det ærede Medlem siger, at Ændringerne maa hvile paa et sagligt forsvarligt Grundlag, er det naturligvis rigtigt, men efter vor Opfattelse har der ogsaa været Tid til at ilvejbringe et saadant Grundlag. Vort Parti stillede som bekendt allerede for et Aar siden Ændringsforslag paa dette Omraade, og det

havde sikkert været muligt i Løbet af det Aar, der er gaaet, at undersøge Spørgsmaalet under de andre Undersøgelser, der har fundet Sted og finder Sted i det sagkyndige Udvalg. Det er imidlertid ikke mit Indtryk, at man har befattet sig med 13 Ugers Bestemmelsen, og det er saa meget mere beklageligt, som man burde have løst Spørgsmaalet her i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen (Odense A.) siger, at det er sagligt uforvarsligt at gennemføre noget, hvis Konsekvenser ikke kan overses. Dertil maa jeg svare, at vi stilles jo dog af og til over for Gennemførelse af Ting, hvis Konsekvenser ikke umiddelbart kan overses. Man kan f. Eks. kaste et Blik paa det Lovforslag, der skal til Behandling her i det høje Ting om faa Øjeblikke, om Afgift paa Motorkøretøjer. Der sidder for Øjeblikket et sagkyndigt Udvalg og beskæftiger sig med dette Spørgsmaal; ikke desto mindre vil man gennemføre en Lempelse paa dette Omraade med Hensyn til Traktorer i Landbruget uden om dette sagkyndige Udvalg. Endvidere kan det vel ikke fortsat være saadan, at naar det drejer sig om uretfærdige Lovbestemmelser, som rammer almindelige, jævne Mennesker, har man eet Synspunkt, men naar det drejer sig om andre, eksempelvis Medlemmer af dette høje Ting, har man andre Synspunkter. Der er jo for ikke lang Tid siden med Hensyn til Forholdene inden for den høje Rigsdags Mure truffet en Bestemmelse, som siger, at naar et Medlem af det høje Ting har Sygeorlov, skal ikke bare Stedfortræderen have sin fulde Løn, men ogsaa det syge Medlem have fuld Løn. Det Synspunkt kan være meget fornuftigt, men det mister jo noget af sin Fornuft, naar det kun anvendes paa Forholdene inden for disse Mure. Kan man anlægge det Synspunkt, at der skal sikres Rigsdagsmænd fuld Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste under Sygdom, bør man ogsaa, uden at det skulde behøve flere Aars Undersøgelser, kunne komme til det Resultat, at jævne Arbejdere, der kommer ud for en Ulykke, kan faa deres Løn; det bør de kunne faa lige saa vel som Kommandør Westermann. Disse Forhold minder jo lidt om Situationen, da vi diskuterede Aldersrenteloven i Sommer i det høje Ting, og hvor man var himmelraabende forbløffet over, at Kommunerne dristede sig til at foreslaa en Aldersrente paa 3 000 Kr. til almindelige Mennesker, medens man fandt det ganske i sin Orden, at den høje Rigsdags Medlemmer pensioneredes med 6 600 Kr. aarligt.

Jeg vil derfor anbefale, at Socialdemo-